

Kazım KURT
Eskişehir Milletvekili
Plan ve Bütçe Komisyonu Üyesi

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA

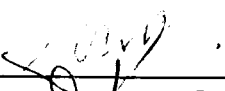

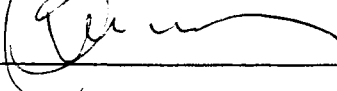
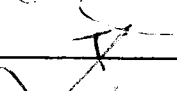
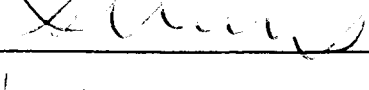
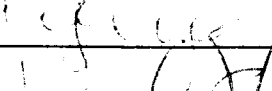
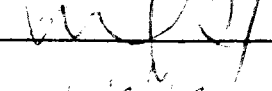
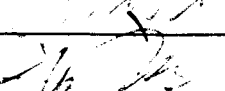
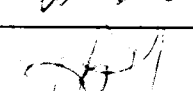
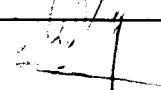
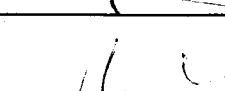
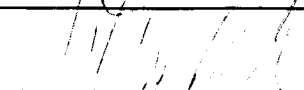

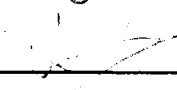
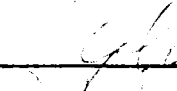
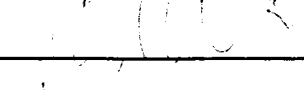
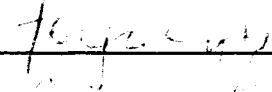

5018 sayılı kanunla getirilmiş bulunan, “hesap verilebilirlik” veya “hesap verme sorumluluğu”, çağdaş kamu mali yönetim sisteminin çok önemli müesseselerinden biridir. Ancak, bu sürecin aktörlerinden biri olan Sayıştay’ın yasaların öngördüğü raporları düzenlememesi ve TBMM’ye sunmaması nedeniyle, bu müessese işlerlik kazanmamakta, TBMM, kamu maliyesini bihakkın denetleyememektedir.

TBMM’nin kamu maliyesini denetimi bakımından yaşamsal önemi haiz bu sorunun, Anayasanın 98. İçtüzüğü’nün 104. ve 105. maddeleri uyarınca Meclis araştırması yoluyla incelenmesi için gereğinin yapılmasını arz ederiz.10.12.2012

Ekler

- Milletvekillerinin İmzaları
- Meclis Araştırma İstemi Önergisi
- Araştırma İstemi Özeti

Kazım KURT
Eskişehir Milletvekili

ADI SOYADI	SEÇİM BÖLGESİ	İMZA
Meli Aybala	Malatya	
B. Süleyman Süleyman	Malatya	
Sema Kılıç	Malatya	
İzzet Çetin	Ankara, Mu	
Ahmet Toprak	Afyonkarahisar Mu	
Mehmet Kemal	Malatya	
Zeynep Şek	Ankara	
Kamran Güler	Tunceli	
Ahmet Güler	Malatya	
Şevket Akbulut	Malatya	
İlham ÇİHANER	DENİZLİ	
M. Kemal Süleyman	Malatya	
Ahmet Güler	Zonguldak	
Ferit Meriç	Malatya, Mu	
Muhammed Süleyman	Malatya	
Gürsel Güler	Malatya	
Kemal Akbulut	Malatya	
Ahmet Kılıç	Ankara	
Selçuk Akbulut	Malatya	
Yunus Akbulut	Malatya	
Tekin Akbulut	Malatya	
Ahmet Akbulut	Malatya	

SAYIŞTAY'IN YASALARIN ÖNGÖRDÜĞÜ RAPORLARI DÜZENLEMESİ VE TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİNE SUNMAMASININ YARATTIĞI SORUNLARA İLİŞKİN MECLİS ARAŞTIRMA İSTEMİ ÖNERGESİ

Bütçe hakkı, parlamentoların en temel, en vazgeçilmez haklarından biridir. Parlamento, bütçeyle, gelirlerin toplanması ve harcamaların yapılması hususunda yürütmeye izin ve yetki vermektedir. Ancak, bütçe süreci bununla sınırlı değildir. Parlamento, bütçeyle verdiği bu izin ve yetkinin iyi kullanılıp kullanılmadığı, kamu kaynaklarının israf edilip edilmediğini de araştırmak durumundadır. Kısaca, Parlamento hesap soracak, yürütme hesap verecektir. Demokrasilerin **olmazsa olmazı olan bu hesap sorma-hesap verme sürecinde, Sayıştaylar, denetim sonuçlarını içeren yansız, objektif raporlarıyla adına denetim yaptıkları parlamentolara yardımcı olmaktadır.**

20.yüzyılın son çeyreğinde ortaya çıkan yeni kamu yönetimi anlayışında, bu hesap sorma – hesap verme mekanizması çok daha fazla önem ve popülerite kazanmıştır. Klasik hukuki sorumluluk veya mali sorumlulukla ilgili olmayan, Türkçede tam karşılığı olmadığı için “hesap verilebilirlik”, “hesap verme yükümlülüğü” ve “hesap verme sorumluluğu” olarak adlandırılan bu sorumluluk anlayışında kamu kaynaklarını kullanan yürütme, kaynakları kendisine emanet eden yasamaya, kaynaklarını iyi kullanıp kullanmadığı, hedeflere ulaşip ulaşamadığı gibi konularda hesap vermektedir. Sayıştaylar da, bu süreçte yasamaya deyim yerindeyse lojistik destek sağlamakla yükümlüdür.

Bu yeni yönetim anlayışı ülkemize de yansımakta gecikmemiştir. 5018 sayılı Kamu Mali Yönetimi ve Kontrol Kanununun 1.maddesinde, Kanunun amaçlarından birinin hesap verilebilirliği sağlamak olduğu belirtildikten sonra 8.maddesinde hesap vermenin zorunlu olduğu vurgulanmış; 10.ve 11.maddelerinde bakanların ve üst yöneticilerin hesap verme sorumluluğu açıklanmıştır. Söz konusu 10.maddede, “Bakanlar, kamu kaynaklarının etkili, ekonomik ve verimli kullanılması konusunda” TBMM’ye karşı sorumlu kılınmıştır.

Hesap verme sorumluluğunun belirlenmesinde, öncelikle yürütme kendisine tahsis edilen fonların isabetli harcanıp harcanmadığını, kaynakların etkili, ekonomik ve verimli kullanılıp kullanılmadığını; amaç ve hedeflere ne ölçüde ulaşıldığını, ulaşılmadıysa nedenlerini; yükümlülükleri ve performansını, raporlarla TBMM’ye sunmak zorundadır. Sayıştay’ın da, bağımsız bir kurum olarak yürütmenin bu raporlarının gerçekleri yansıtıp yansıtmadığını, ne ölçüde doğru olduğunu değerlendirerek sonuçlarını raporlarla TBMM’ye arz etmesi gerekmektedir. Hesap verme sorumluluğu çerçevesinde yürütmenin düzenleyeceği faaliyet raporları ile Sayıştay’ın bunlara ilişkin değerlendirme ve raporları 5018 sayılı kanununun 2. Kısmının 6. Bölümünde 41 ve izleyen maddeleriyle, Kanununun 4. Kısmının “Mali İstatistikler” başlıklı 2. Bölümünde ve Sayıştay’a ilişkin 68.maddesinde düzenlenmiştir. Gerçekten, anılan 41.maddede, üst yöneticiler ve harcama yetkililerince faaliyet sonuçlarını gösteren “idare faaliyet raporu” düzenleneceği, merkezi yönetim kapsamındaki idareler ile

sosyal güvenlik kurumlarının bir mali yıldaki faaliyet sonuçlarının Maliye Bakanlığınca hazırlanacak "genel faaliyet raporu" nda gösterileceği belirtilerek bunların birer örneğinin Sayıştay'a gönderilmesi öngörüldükten sonra Sayıştay'a da idare faaliyet raporları ve genel faaliyet raporunu "dış denetim sonuçlarını dikkate alarak görüşlerini de belirtmek suretiyle Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne sunma" mecburiyeti getirilmiştir. Ve nihayet aynı maddede "Türkiye Büyük Millet Meclisi bu raporlar ve değerlendirmeler çerçevesinde, kamu kaynağının elde edilmesi ve kullanılmasına ilişkin olarak kamu idarelerinin yönetim ve hesap verme sorumluluklarını görüşür" denilmek suretiyle hesap verme sorumluluğunun TBMM, Hükümet ve Sayıştay'dan oluşan üçlü bir mekanizma ile belirlenmesi öngörülmüştür. Hesap sorma ve hesap verme mekanizmasının işleyebilmesi için bu üç aktörün de mevzuatta öngörülen görevleri bihakkın yapmaları gerekmektedir. Oysa Sayıştay, anılan 41.maddede öngörülen idare faaliyet raporları ve genel faaliyet raporunu, kendi denetim sonuçlarını dikkate alarak, görüşlerini de belirtmek suretiyle TBMM'ye sunmamıştır. Oysa, bu Sayıştay için yasal bir zorunluluktur.

Bunun gibi 5018 sayılı Kanunun, Sayıştay'a ilişkin 68.maddesinde, kamu idarelerinin hesap verme sorumluluğu çerçevesinde dış denetimin nasıl yapılacağı açıklandıktan sonra, denetimler sonucunda düzenlenen raporların bir örneğinin ilgili kamu idaresine verilerek üst yönetici tarafından cevaplandırılacağı; Sayıştay'ın, bu cevapları dikkate alarak "Dış Denetim Genel Değerlendirme Raporu" nu düzenlemesi ve TBMM'ye sunması öngörülmüştür. Bu raporun hazırlanması ve TBMM'ye sunulması da yasal bir zorunluluktur. Ne yazık ki, 68.maddede Sayıştay'ca hazırlanması öngörülen bu rapor da TBMM'ye sunulmuş değildir.

5018 sayılı Kanunun 52.ve izleyen maddelerinde, kamu idarelerinin mali işlemlerine ilişkin olarak hazırlanacak mali istatistiklerin Maliye Bakanlığınca derleneceği öngörüldükten sonra 54.maddesinde, bir yıla ait istatistiklerin izleyen yılın Mart ayı içinde hazırlanma, yayımlanma, doğruluk, güvenilirlik ve standartlara uygunluk bakımından Sayıştay tarafından incelenerek bir "Değerlendirme Raporu" düzenlenmesi ve bu Raporun TBMM'ye sunulması mecburiyeti getirilmiştir. Ancak, Sayıştay, bu yasal zorunluluğa da uymamış, bu maddeye göre TBMM'ye herhangi bir rapor göndermemiştir.

Sayıştay'ca düzenlenerek TBMM'ye sunulması gereken raporlar, 6085 sayılı Sayıştay Kanununda da, esas itibarıyla 5018 sayılı Kanuna paralel olarak, ancak, biraz daha ayrıntılı düzenlenmiş bulunmaktadır. Gerçekten, 5018 sayılı kanunun 68.maddesinde düzenlenen Dış Denetim Değerlendirme Raporu 6085 sayılı Sayıştay Kanununun 38.maddesinde; 5018'in 41.42 ve 43.maddelerinde düzenlenen rapor, 6085'in 39.maddesinde; 5018'in 52.ve müteakip maddelerinde düzenlenen mali istatistiklere ilişkin rapor, 6085'in 40.maddesinde düzenlenmiştir. 5018 sayılı Kanunda olduğu gibi 6085 sayılı Kanunun anılan 38,39 ve 40.maddelerinde de "Dış Denetim Genel Değerlendirme Raporu", "Faaliyet Genel değerlendirme Raporu" ve "Mali İstatistikler Değerlendirme Raporu" nun belirli süreler içinde hazırlanarak TBMM'ye sunulması zorunlu kılınmıştır.

Ancak, yukarıda değinildiği üzere, Sayıştay, yasal zorunluluk olmasına rağmen, bu raporlardan hiçbirini TBMM'ye sunmamıştır.

Plan ve Bütçe Komisyonunda, raporların TBMM'ye sunulmamasıyla ilgili olarak, Sayıştay'ın Sayın Başkanı, raporların üçlü bir süreçten geçerek oluştuğunu, ilk aşama olarak denetçilerin raporları hazırladığını, ikinci olarak mahkeme gibi çalışan Sayıştay daireleri aşamasında bazı dairelerin raporların görüşülmesine gerek olmadığına, bazı dairelerinse raporları görüşerek üçüncü safha olarak mahkeme düzeyinde çalışan Rapor Değerlendirme Kuruluna gönderildiğini, ancak, bu Kurulun 6353 sayılı Kanundaki yeni düzenlemelere uygun olmadığı gerekçesiyle "raporların görüşülmemesine" karar verdiğini ve dolayısıyla raporları oluşturamadıkları şeklinde açıklamada bulunmuşlardır.

Ancak, üzülererek söylemek durumundayız ki, **bu açıklamanın bizatihi kendisi açıklanmaya muhtaçtır.**

- Bir kere, 6085 sayılı Sayıştay Kanununun 28.maddesine göre, Sayıştay Başkanının başkanlığını yaptığı Rapor Değerlendirme Kurulu, Sayın Başkanın söylediği gibi mahkeme gibi çalışan bir kurul olmayıp, Sayıştay raporları hakkında görüş bildiren, tümüyle idari bir kuruldur.
- Bunun gibi Sayıştay dairelerinin denetim raporları hakkında görüş vermesi de yargısal değil tümüyle idari bir işlemdir. Esasen 6085 sayılı Kanunun 39 ve 40.maddelerine göre Faaliyet Genel Değerlendirme Raporu ile Mali İstatistikler Değerlendirme Raporu için Sayıştay dairelerinden görüş alınması gerekli olmayıp, raporların TBMM'ye sunulmamasının hiçbir mazereti olamaz. 38.maddeye göre sadece Dış Denetim Genel Değerlendirme Raporu için Sayıştay dairelerden görüş alınması gerekmektedir. Kaldı ki, bu maddeye göre, dairelerce mevzuata uygunluk taşımayan raporların düzeltilmesi istenebilir. Yoksa, maddede, dairelerin, raporların görüşülmesine gerek olmadığına dair herhangi bir yetkisinden söz edilmiş değildir.
- 6085 sayılı Kanunun 21.maddesine göre, Kurumun en üst yöneticisi olan Sayıştay Başkanı, Sayıştay'ın genel işleyişinden sorumlu olup, kanunlarla verilen görevlerin en iyi şekilde yapılması için gerekli önlemleri almak zorundadır. Örneğin, raporların görüşülmesi konusunda daireler farklı kararlar vermişse, pekâlâ 6085'in 59.maddesine göre, idari nitelikteki bu kararların birleştirilmesi yoluna gidilebilirdi. Bu yapılmadığı gibi raporların düzenlenebilmesi için başkaca hiçbir önlem alınmamıştır.
- Sayıştay'ca raporların görüşülmemesine karar verilirken, bunların, 6353 sayılı Torba Kanunundaki yeni düzenlemelere uygun olmadığı gerekçesine dayanılmaktadır. 6353 sayılı Torba Kanunu 12/07/2012 tarihli Resmi Gazetede yayınlanarak yürürlüğe girmiştir. 6085 sayılı Kanunun 38.maddesine göre, Sayıştay daireleri, raporlar hakkındaki görüşlerini Temmuz ayının 15'ine kadar Sayıştay Başkanlığına sunmak zorundadırlar. Sanki, Sayıştay daireleri, Torba

Kanunun çıkmasını dört gözle beklemişler(!) Kaldı ki, bahse konu raporlar 2011 yılına ilişkindir. Oysa 6353 sayılı Torba Kanunu olarak adlandırılan Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun 12/07/2012 tarihinde yayımlanarak yürürlüğe girmiştir. İstisnai bazı durumlar dışında, kanunların, yürürlüğe girdiği tarihten sonrası için hüküm ifade edecekleri genel bir hukuk ilkesidir. Söz konusu raporlar 2011 yılına ilişkin olduğuna göre, bunların, 2011 yılında geçerli olan mevzuata göre düzenlenmeleri son derece tabii olup, anılan hukuk ilkesinin de bir gereğidir.

- Sayıştay'ın raporları Meclise sunmaması, TBMM'nin bu rapordan yararlanmak suretiyle halkın paralarının nasıl harcandığına ilişkin denetim görevini bihakkın yapamaması demektir. Kamusal hizmetin yapılmaması ya da gereği gibi yapılmaması sonucunu doğuran hiçbir yorum, hiçbir yaklaşım hukuki değildir.
- Son olarak ve üzülerek belirtmek zorundayız ki, Sayıştay'ın bu davranışı ilk değildir. Raporların düzenlenerek TBMM'ye sunulmasını öngören 5018 sayılı Yasa 10/12/2003 tarihli olup, bazı ertelemeler nedeniyle 1/1/2006 tarihinde tümüyle yürürlüğe girmiş olup, Sayıştay, o tarihte bu yana Torba Kanunu öncesinde de Genel Uygunluk Bildirimleri dışında hiçbir rapor düzenlememiş ve TBMM'ye sunmamıştır. Yani bir "alışkanlık" söz konusudur.

Sayıştay'ın yasal zorunluluk olarak belli konularda düzenlemesi gereken raporları düzenlememesi ve TBMM'ye sunmaması son derece ciddi sonuçlar doğurmaktadır. Şöyle ki;

- 1) Yukarıda işaret edildiği üzere hesap verme sorumluluğu veya yükümlülüğünün belirlenebilmesi, TBMM, yürütme ve Sayıştay'dan oluşan üçlü bir mekanizmanın çalışmasıyla mümkündür. Bu üç aktörden birinin görevini ihmal etmesi halinde, bu mekanizmanın işlemesi mümkün değildir. 5018 sayılı kanunun gerekçesinde belirtildiği üzere, kendilerine kamu gücü kullanma görev ve yetkisi verilenlerin bu yetkiyi yasal sınırlar içinde etkili ve isabetli kullanıp kullanmadıklarının hesabını vermeleri anlamına gelen "hesap verilebilirlik" veya "hesap verme sorumluluğu", çağdaş kamu mali yönetim sisteminin çok önemli müesseselerinden biri olup, 5018 sayılı kanunun belki 40 yerinde anılmaktadır. Sayıştay görevini yapmayınca, bu müessese işlerlik kazanamamakta, TBMM kamu maliyesini bihakkın denetleyememektedir. Bu durumun ciddi bir demokrasi sorunu doğurduğu açıktır. Çünkü etkin demokrasi, etkin bir hesap verme sürecini gerektirmektedir. Etkin bir hesap verme süreci bulunmayan ülkelerde etkin bir demokrasi olamaz.

- 2) 5018 sayılı Kanununun 42.maddesinin beşinci fıkrasında aynen “İdarelerin faaliyet raporları, genel faaliyet raporu, dış denetim genel değerlendirme raporu ve kesin hesap kanun tasarısı ile merkezi yönetim bütçe kanunu tasarısı birlikte görüşülür” denilmekte olup, Sayıştay, “dış denetim genel değerlendirme raporunu” göndermediğine göre, bu rapor olmadan, kesin hesap kanun tasarısıyla bütçe kanun tasarısının nasıl olup da görüşülebildiği ciddi bir soru olarak ortaya çıkmaktadır.
- 3) 6085 sayılı Sayıştay Kanununun “yürütme” başlıklı 84.maddesinde “Bu Kanun Hükümlerini Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkanı yürütür” denilmekte olduğundan, bu durum, TBMM Başkanının bigâne kalacağı bir sorun olmasa gerektir. Mademki, Sayıştay Kanunu hükümlerini TBMM başkanı yürütmek durumundadır, öyleyse, Sayın Başkanın gerekli önlemleri alması gerekmektedir.
- 4) Meselenin Sayıştay’ı ilgilendiren yönü ise Ceza Hukukudur. Zira, burada Sayıştay’ın görevini yapmadığı tartışmasızdır. Bu durum, kanunlarımıza göre suçtur.

ARAŞTIRMA İSTEMİ ÖZETİ

5018 sayılı Kamu Mali Yönetimi ve Kontrol Kanununun 1.maddesinde, Kanunun amaçlarından birinin hesap verilebilirliği sağlamak olduğu belirttikten sonra 8.maddesinde hesap vermenin zorunlu olduğu vurgulanmış; 10.ve 11.maddelerinde bakanların ve üst yöneticilerin hesap verme sorumluluğu düzenlenmiştir.

Hesap verme sürecinde, öncelikle yürütme yıllık faaliyetini, yükümlülükleri ve performansını raporlarla TBMM'ye sunmak zorundadır. Sayıştay'ın da, yürütmenin bu raporlarının gerçekleri yansıtip yansıtmadığını, değerlendirerek sonuçlarını raporlarla TBMM'ye sunması gerekmektedir. Hesap verme sorumluluğu çerçevesinde yürütmenin düzenleyeceği faaliyet raporları ile Sayıştay'ın bunlara ilişkin değerlendirme ve raporları 5018 sayılı kanunun 41 ve izleyen maddeleriyle 54. ve 68.maddelerinde düzenlenmiştir. Gerçekten, anılan 41.maddede, üst yöneticiler ve harcama yetkililerince hazırlanacak raporların Sayıştay'a gönderilmesi öngörüldükten sonra Sayıştay'ın bu raporları "dış denetim sonuçlarını dikkate alarak görüşlerini de belirtmek suretiyle Türkiye Büyük Millet Meclis'ine sunma" sı öngörülmüştür. Aynı maddede "TBMM bu raporlar ve değerlendirmeler çerçevesinde, kamu kaynağının elde edilmesi ve kullanılmasına ilişkin olarak kamu idarelerinin yönetim ve hesap verme sorumluluklarını görüşür" denilmek suretiyle hesap verme sorumluluğunun TBMM, Hükümet ve Sayıştay'dan oluşan üçlü bir mekanizma ile belirlenmesi öngörülmüştür. Oysa Sayıştay görevini yapmamıştır.

Sayıştay'ca düzenlenerek TBMM'ye sunulması gereken raporlar, 6085 sayılı Sayıştay Kanununda da, 5018 sayılı Kanuna paralel olarak, ancak, daha ayrıntılı düzenlenmiştir.. Gerçekten, 5018 sayılı ve 6085 sayılı Kanununun 38.39 ve 40.maddelerinde "Dış Denetim Genel Değerlendirme Raporu", "Faaliyet Genel değerlendirme Raporu" ve "Mali İstatistikler Değerlendirme Raporu" nun belirli süreler içinde hazırlanarak TBMM'ye sunulması zorunlu kılınmıştır.

Ancak, Sayıştay, yasal zorunluluk olmasına rağmen, bu raporlardan hiçbirini TBMM'ye sunmamıştır.

Plan ve Bütçe Komisyonunda, raporların TBMM'ye sunulmamasıyla ilgili olarak, Sayıştay Başkanı, esas itibariyle 6353 sayılı Torba Kanunuyla getirilen yeni düzenlemeleri gerekçe göstererek bazı açıklamalar yapmıştır. Ancak, bu açıklamanın bizatihi kendisi açıklanmaya muhtaçtır. Bir kere, kanunların yürürlüğe girdikleri tarihten sonrası için hüküm ifade etmeleri nedeniyle 12/07/2012'de yürürlüğe giren Torba Kanunun, bahse konu 2011 yılına ilişkin raporlara uygulanamayacağı gerçeği bir yana, 5018 sayılı Yasanın tümüyle yürürlüğe girdiği 1/1/2006 yılından bu yana, Torba Kanun öncesinde de Sayıştay, hiçbir rapor düzenlememiştir.

Bu durum, ciddi sonuçlar doğurmaktadır. Şöyle ki:

1. Hesap verme sorumluluğu, TBMM, Yürütme ve Sayıştay'ın ortak çalışmasıyla belirlenebilir. Bu üç aktörden biri görevini yapmazsa mekanizmanın işlemesi olanaksızdır. Hesap verme sorumluluğu, çağdaş kamu mali yönetim sisteminin çok önemli müesseselerinden biri olup, 5018 sayılı Kanunda sıklıkla anılmaktadır. Sayıştay görevini yapmayınca, bu müessese işlerlik kazanamamakta; TBMM, bu raporlardan yararlanmak suretiyle kamu maliyesini bihakkın denetleyememektedir. Bu durumun ciddi bir demokrasi sorunu doğurduğu açıktır. Çünkü etkin demokrasi, etkin bir hesap verme sürecini gerektirmektedir. Bu itibarla, hesap verme sürecinin işlememesinin incelenmesi gerekmektedir.
2. 5018 sayılı Kanunun 42.maddesinin beşinci fıkrasında "İdarelerin faaliyet raporları, genel faaliyet raporu, dış denetim genel değerlendirme raporu ve kesin hesap kanun tasarısı ile merkezi yönetim bütçe kanunu tasarısı birlikte görüşülür" denilmekte olup, Sayıştay, dış denetim genel değerlendirme raporunu göndermediğine göre, bu rapor olmadan, kesinhesap ve bütçe kanun tasarılarının nasıl olup da görüşülebildiği ciddi bir soru olarak ortaya çıkmakta, bütçenin yasallığı tartışılır hale gelmektedir.

3. Sayıştay Kanununun 84.maddesinde “Bu Kanun hükümlerini Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkanı yürütür” denilmekte olduğundan, TBMM Başkanının, bu Kanunu nasıl yürüttüğünün TBMM’ce bilinmesinde yarar vardır.

Bu nedenlerle, sorunun, Anayasanın 98, TBMM İktüzüğünün 104.maddesi uyarınca incelenmesini arz ederiz.